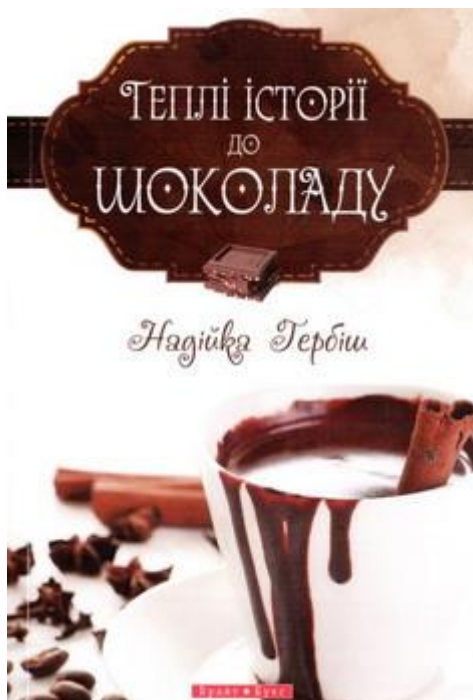

Ре:цензії

30.01.2013|08:03|Ольга Деркачова

Теплий шоколад без історій

Надіюка Гербіш. *Теплі історії до шоколаду.* – К. : Брайт Стар Паблішинг, 2012. – 144 с.

З такими книжками найскладніше. Начебто і поганого там нічого нема, начебто і мова автора хороша, але поза тим лишається якесь відчуття ошуканості, адже сподівання і те, що отримуєш – зовсім різні. Коли бачиш цю книгу, то неодмінно хочеться її придбати, але потім, після прочитання виникає відчуття, що тебе здурили: щось на кшталт того, коли обіцяють миттєвий ефект від дорогої косметики. Ти очікуєш на історії – з сюжетом, складними персонажами, а натомість отримуєш стопку фотографій з чужого життя, де не відомо, хто це, де це, чому і як. Такий собі путівник по каві, чаю та солодощах. Мандрівка від шоколаду до шоколаду, але на жаль, не від душі до душі. Ці речі навіть історіями назвати не можна, бо ж історія передбачає яскравий сюжет, в якому опис шоколадопоїдання чи кавування є лише додатковими елементами.

Книга поділена на кілька розділів: «Подорожні замальовки із шоколадних міст», «Теплі історії до шоколаду», «101 щаслива намистинка». Перший розділ – опис рефлексій від подорожей різними містами. Але тут важать не міста, а думки героїні про те, чи вип'є вона тут чаю чи кави, чи з'їсть шмат шоколаду. Міста зливаються, і якби не заголовки, виникло б враження, що ти бродиш вулицями одного суцільного міста. Другий розділ про однакових персонажів з однаковими думками та звичками. Така собі оптимістична сірість та одноманітність. У третій частині авторка ділиться секретами щастя – простими, як борщ. Нічого нового, але варто віддати належне авторці: до неї ж ніхто не додумався записати поради про співання уголос, шанування часу, паління свічок, стрибки під музику і не прискіпування до дурниць.

Ця книга, як і «Теплі історії до кави», видана гарно: тепла обкладинка, шоколад у заголовку викликають приємні і теплі асоціації, а ще гарні фотографії. Все так естетично, що аж хочеться вдягнути яке-небудь пухнасто-гламурне платтячко, знайти не менш гламурну кав'ярню і гепнутися там з гламурними «Теплими історіями» (байдуже, чи то до кави, чи то до шоколаду), і нехай усі бачать, що ти вмієш читати.

Мабуть, і все. А далі... Вселенський облом. Бо на тому красиве завершується. Гарні речення під гарною обкладинкою, видно, що зроблено з любов'ю, але ж цього так мало для хорошої книги.

Останнім часом такі історії-фото, історії-притчі, гламурно-правильні та пухнасто-оптимістичні, входять у моду. Це лякає. Бо ж література – то не лише гарні речення на гарних сторінках. Це не пам'ять про гарно зроблену книжку і милу авторку. Звісно, як не погодитися з авторкою, що «добрими словами можна зробити багато», але добрі слова у літературі – ще не все.

Кажуть, що книга ця надзвичайно добра та оптимістична. Не знаю. Хто як розуміє доброту та оптимізм.

То радше така собі авторська автопсихотерапія, орієнтована на загальнолюдські цінності. Бо ж кого, закоханого, не зворушать такі слова: «Їй хотілося затулити його від усіх на планеті вітрів, протягів, розігнати над ним хмари, заслонити його вікна, аби світанкове світло не будило його занадто рано, і аби він мав кілька зайвих годин – ну добре, нехай навіть тільки одну зайву годину - на сон». Простими красивими словами про близькі і дорогі нам речі. Уривки моментів, фотоспалахи, рефлексії, миті щастя. Такі історії, на жаль, на часі, бо ми весь час біжимо, поспішаємо і маємо лише кілька хвилин на каву або на чай, а ще, щоб вихопити пару речень з «Теплих історій до шоколаду» і при цьому жодним чином не напружити чи переобтяжити свій мозок.

Це, мабуть, головна таємниця успіху історій [Надійки Гербіш](#). Вони нагадують красиві фото з красивими підписами, якими так рясніють соцмережі. Вони не напружують, не змушують замилитися, не змушують співпереживати. Тільки насолоджуватися, немов шоколадом. Ловлю себе на думці, що подобається не сам текст, а ті асоціації, які викликає слово в них, те, як ми читаємо цю книгу.

Це не графоманія. Аж ніяк. Це штрихи до хорошої та якісної літератури. Підготовка до неї, очікування її. Хочеться вірити, що авторка зможе вийти за межі лише красивого компонування слів у речення, і у подальших книжках будуть справжні емоції, справжні герої, що вміють не лише пити каву та їсти шоколад. Інакше це так і залишиться незапаморочливим читанням, яке можна споживати невеличкими дозами. Бо у великій кількості від такого читання виникає відчуття нудоти, як від надмірного споживання шоколаду.